

طهران

جناب آقا میرزا علیمحمد خان طیب علیه بهاء الله

هو الله

ای یار باوفا همچو گمان مفرما که از یادت آنی فارغم لا والله هر دم با کمال وفا بذکر تو پردازم و از درگاه احدیت آنچه سبب راحت و رستگاری توست طلبم اما حکمت بالغه بسیار هر کس مطلع بر اسرار نه رحمت منبسطه و حکمت کلیه الهیه مقتضیاتی دارد که عقول بشریه از ادراک آن عاجز و قاصر اگر تنگی و آزدگی و مشقت متزاید است غم مخور لطف و عنایت حق نیز متتابع چه بسیار که انسان از امری گریزان و بامر دیگر در نهایت آرزو امیدوار عاقبت واضح و آشکار شود که امر مرغوب ضار و مضر و امر منفور نافع و موافق پس ره تسلیم پیما و خود را تفویض کن از هیچ محنتی دلنگ مشو و بهیچ منحتی امیدوار مگرد آنچه خدا خواهد بان مسرور و راضی باش تا راحت دل و جان یابی و مسرت قلب و وجدان جوئی عنقریب این زحمت و مشقت بگذرد و راحت جان و مسرت وجدان حاصل شود و علیک التّحیّة و الثّناء ع ع

این سند از [کتابخانه دیجیتال بهائی](http://www.bahai.org/fa/legal) داندلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجه به مقررات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمایید.

آخرین ویراستاری: ۲۰ ژانویه ۲۰۲۲، ساعت ۱۱:۰۰ قبل از ظهر